

“ मीठे बच्चे – तिमी अहिले पुरानो दुनियाँको गेटबाट निस्केर शान्तिधाम र सुखधाममा जाँदैछौ, बाबाले नै मुक्ति - जीवनमुक्तिको मार्ग बताउनु हुन्छ। ”

प्रश्न:- वर्तमान समयमा सबैभन्दा राम्रो कर्म कुनचाहिँ हो?

उत्तर:- सबैभन्दा राम्रो कर्म हो मनसा, वाचा, कर्मणा अन्धाहरूको लट्ठी बन्नु। तिमी बच्चाहरूले विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ- यस्तो कुनचाहिँ शब्द लेखौं जुन मानिसहरूलाई मुक्ति र जीवनमुक्तिको मार्ग मिल्न सकोस्? मानिसहरूले सजिलै बुझून्- यहाँ सुख-शान्तिको दुनियाँमा जाने मार्ग बताइन्छ।

ओम् शान्ति। जादुगरको बत्ती सुनेका छौ? अलाउद्दीनको बत्तीको गायन पनि छ। अलाउद्दीनको बत्ती वा जादुगरको बत्तीले के-के देखाउँछ। बैकुण्ठ, स्वर्ग, सुखधाम। बत्तीलाई प्रकाश भनिन्छ। अहिले त अँध्यारो छ। अब यो जुन प्रकाश देखाउनको लागि बच्चाहरू प्रदर्शनी मेला गर्छन्, यति खर्च गर्छन्, धेरै मेहनत गर्छन्। सोध्यौ- बाबा यसको नाम के राखौं? यहाँ बम्बईलाई भनिन्छ भारतको प्रवेश द्वार (गेट-वे अफ इन्डिया)। जहाज पहिला बम्बईमा आउँछन्। दिल्लीमा पनि इन्डिया गेट छ। हाम्रो यी हुन् गेट अफ मुक्ति र जीवनमुक्ति, दुई गेटहरू छन् नि। सधैं गेट दुई हुन्छन् भित्र र बाहिर (इन र आउट)। एउटाबाट आउने, अर्कोबाट जाने। यो पनि यस्तै हो। हामी नयाँ दुनियाँमा आउँछौं फेरि पुरानो दुनियाँबाट बाहिर निस्केर आफ्नो घरमा जान्छौं। तर फर्केर हामी आफैं त जान सक्दैनौं किनकि घरलाई भुल्नेका छौं, गाड्न चाहिन्छ। त्यो पनि हामीलाई मिलेको छ, जसले मार्ग बताउनु हुन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबा हामीलाई मुक्ति-जीवनमुक्ति, शान्ति र सुखको मार्ग बताउनु हुन्छ। त्यसैले गेट अफ शान्तिधाम सुखधाम लेखौं। विचार सागर मन्थन गर्नु पर्ने हुन्छ। धेरै ख्याल चल्छ- मुक्ति-जीवनमुक्ति कसलाई भनिन्छ, त्यो पनि कसैलाई थाहा छैन। शान्ति र सुख त सबैले चाहन्छन्। शान्ति पनि होस् र धन दौलत पनि होस्। त्यो त हुन्छ नै सत्ययुगमा। त्यसैले नाम लेखिदेऊ- गेट अफ शान्तिधाम र सुखधाम अथवा गेट अफ प्युरिटी, पीस, प्रोस्पर्टी यो त राम्रो अक्षर हो। तीन वटै यहाँ छैन। त्यसैले यसमा फेरि सम्झाउनु पर्छ। नयाँ दुनियाँमा यो सबै थियो। नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ पतित-पावन, गड फादर। हामी अवश्य यस पुरानो दुनियाँबाट निस्केर घरमा जानुपर्छ। त्यसैले यो गेट भयो नि- प्युरिटी, पीस, प्रोस्पर्टीको। बाबालाई यो नाम राम्रो लाग्छ। अब वास्तवमा त्यसको उद्घाटन त शिवबाबाले गर्नुहुन्छ। तर हामी ब्राह्मणहरूद्वारा गराउनु हुन्छ। दुनियाँमा उद्घाटन समारोह त धेरै भइरहन्छन् नि। कोही अस्पतालको गर्छन्, कोही विश्व-विद्यालयको गर्छन्। यो त एकै पटक हुन्छ र यसै समयमा नै हुन्छ त्यसैले विचार गरिन्छ। बच्चाहरूले लेखेका छन्- ब्रह्मा बाबा आएर उद्घाटन गर्नुहोस्। बापदादा दुवैलाई बोलाउनु पर्ने हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बाहिर कहीं पनि जान सक्दैनौ। उद्घाटन गर्नेको लागि जाओ, विवेकले भन्दैन, नियम छैन। यो त कसैले पनि खोल्न सक्छन्। समाचार-पत्रमा पनि छापिन्छ- प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। यो नाम पनि धेरै राम्रो छ नि। प्रजापिता त सबैका बाबा भए नि। उनी कोही कम हुन् र! फेरि बाबा स्वयं समारोह गराउनु हुन्छ। गर्ने-गराउनेवाला हुनुहुन्छ नि। बुद्धिमा रहनु पर्छ हामी स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौं। त्यसैले कति पुरुषार्थ गरेर श्रीमतमा चल्नुपर्छ। वर्तमान समय मनसा-वाचा-कर्मणा मध्ये सबैभन्दा राम्रो कर्म त एउटै हो- अन्धाहरूको लट्ठी बन्नु। गायन पनि छ- हे प्रभु! अन्धाहरूका लट्ठी। सबै अन्धा नै अन्धा छन्। त्यसैले बाबा आएर लट्ठी बन्नुहुन्छ। ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनुहुन्छ। जसबाट तिमी स्वर्गमा नम्वरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्छौ। नम्वरवार त छन् नि। यो धेरै ठूलो बेहदको अस्पताल र विश्व-विद्यालय हो। सम्झाइन्छ, आत्माहरूका बाबा परमपिता परमात्मा पतित-पावन हुनुहुन्छ। तिमीले उहाँ बाबालाई याद गर्यौ भने सुखधाममा जान्छौ। यो हो नर्क, यसलाई स्वर्ग भनिदैन। स्वर्गमा छ नै एक धर्म। भारतवर्ष स्वर्ग थियो, अर्को कुनै धर्म थिएन। यो केवल याद गर्नु, यो पनि मनमनाभव हो। हामी स्वर्गमा सारा विश्वको मालिक थियौं- यति पनि याद हुँदैन। बुद्धिमा छ, हामीलाई बाबा मिलेको छ। त्यसैले त्यो खुशी रहनु पर्छ। तर माया पनि कम छैन। यस्ता बाबाको बनेर फेरि पनि यति खुशीमा रहँदैनन्। अताल्लिँदै रहन्छन्। मायाले घरी-घरी आतेस गराउँछ। शिव बाबाको याद भुलाइदिन्छ। स्वयं पनि भन्छन् याद टिक्दैन। बाबाले ज्ञान सागरमा डुबाउनु हुन्छ, मायाले फेरि विषय सागरमा डुबाउँछ। धेरै खुशीसँग अताल्लिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- शिवबाबालाई

याद गर। मायाले भुलाइदिन्छ। बाबालाई याद नै गर्दैनन्। बाबालाई जान्दैनै जानेका छैनन्। दुःख-हर्ता सुख-कर्ता त परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ नि। उहाँ हुनुहुन्छ नै दुःख हेर्नेवाला। उनीहरू फेरि गंगामा गएर डुबुल्की लगाउँछन्। सम्झन्छन् गंगा पतित-पावनी हो। सत्ययुगमा गंगालाई दुःख हरनी पाप कटनी भनिदैन। साधु-सन्त आदि गएर नदीको किनारमा बस्छन्। सागरको किनारमा किन बस्दैनन्? अहिले तिमी बच्चाहरू सागरको किनारमा बसेका छौ। धेरै भन्दा धेरै बच्चाहरू सागरको पासमा आउँछन्। फेरि सम्झन्छन्- सागरबाट निस्केका यी ठूला-साना नदीहरू पनि हुन्। ब्रह्मपुत्रा, सिन्ध, सरस्वती यी पनि नाम राखिएका छन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरूले मनसा-वाचा-कर्मणा धेरै-धेरै ध्यान राख्नुपर्छ। कहिल्यै पनि तिमीहरू क्रोधमा आउनु हुँदैन। क्रोध पहिला मनमा आउँछ फेरि वाचा र कर्मणामा पनि आउँछ। यी तीन झ्यालहरू छन्, त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! धेरै नबोल, शान्तिमा बस। वाचामा आयो भने त कर्मणामा पनि आउँछ। क्रोध पहिला मनसामा आउँछ फेरि वाचा-कर्मणामा आउँछ। तीनवटै झ्यालबाट निस्कन्छ। पहिला मनसामा आउँछ। दुनियाँले त एक अर्कालाई दुःख दिइरहन्छन्, लडाईं-झगडा गरिरहन्छन्। तिमीले त कसैलाई पनि दुःख दिनु छैन। ख्याल पनि आउनु हुँदैन। शान्तिमा रहनु धेरै राम्रो हो। त्यसैले बाबा आएर स्वर्ग अथवा सुख-शान्तिको गेट बताउनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई बताउनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई नै भन्नुहुन्छ- तिमीले पनि अरूलाई भन। सुख, शान्ति, पवित्रता हुन्छ स्वर्गमा। त्यहाँ कसरी जान सकिन्छ त्यो बुझ्नुपर्छ। यो महाभारत लडाईंले पनि गेट खोल्छ। बाबाको विचार सागर मन्थन त चल्छ नि। के नाम राख्ने भनेर। बिहानै विचार सागर मन्थन गर्नाले मख्खन निस्कन्छ। राम्रो विचार निस्कन्छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- बिहानै उठेर बाबालाई याद गर, के नाम राख्न सकिन्छ भनेर विचार सागर मन्थन गर। विचार गर्नुपर्छ, कसैको राम्रो विचार पनि निस्कन्छ। अब तिमीहरूले सम्झन्छौ- पतितलाई पावन बनाउनु अर्थात् नर्कवासीलाई स्वर्गवासी बनाउनु। देवताहरू पावन हुन्छन्, तब त उनीहरूका अगाडि टाउको टेक्छन्। तिमी अहिले कसैलाई पनि टाउको टेक्न सक्दैनौ, कायदा छैन। बाँकी युक्तिले चल्नुपर्छ। साधुहरू आफूलाई उच्च पवित्र सम्झन्छन्, अरूलाई अपवित्र नीच सम्झन्छन्। हुन त तिमीलाई थाहा छ- हामी उच्च भन्दा उच्च हौं तर कसैले हात जोड्यो भने जवाफ दिनुपर्छ। हरिओम तत्सत् भन्छन् भने त्यस्तै भन्नु पर्ने हुन्छ। युक्तिले चलेनौ भने उनीहरू हातमा आउँदैनन् वा साथ दिँदैनन्। धेरै युक्ति चाहिन्छ। जब मृत्यु शिरमाथि आउँछ तब सबै भगवानको नाम लिन्छन्। आजकल अचानक मृत्यु त धेरै भइरहन्छ। बिस्तारै-बिस्तारै आगो फैलिन्छ। आगो सुरु हुन्छ बेलायतबाट फेरि बिस्तारै-बिस्तारै सारा दुनियाँ जल्छ। अन्त्यमा तिमी बच्चाहरू नै रहन्छौ। तिम्रो आत्मा पवित्र हुन्छ अनि फेरि तिमीलाई त्यहाँ नयाँ दुनियाँ मिल्छ। दुनियाँको नयाँ नोट तिमी बच्चाहरूलाई मिल्छ। तिमी राज्य गर्छौ। अलाउद्दीनको बत्ती प्रख्यात छ नि। नोट यस्तो गर्नाले अथाह सम्पत्ति (कारुणिको खजाना) मिल्छ। हो पनि अवश्य। तिमीलाई थाहा छ- शिवबाबा (अल्लाह अवलद्दीन)ले झट इशाराद्वारा साक्षात्कार गराउनु हुन्छ। केवल तिमी शिवबाबालाई याद गर तब सबै साक्षात्कार हुन्छ। नवधा भक्तिबाट पनि साक्षात्कार हुन्छ नि। यहाँ तिमीलाई लक्ष्य-उद्देश्यको साक्षात्कार त हुन्छ नै, फेरि तिमी बाबालाई, स्वर्गलाई धेरै याद गर्छौ। घरी-घरी देख्दै रहन्छौ। जो बाबाको यादमा र ज्ञानमा मेस्त हुन्छन् उनै अन्त्यको सबै सिन-सिनरी (दृश्य) देख्न सक्छन्। ठूलो लक्ष्य छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु, सामान्य कुरा होइन। धेरै मेहनत छ। याद नै मुख्य छ। जसरी बाबा दिव्यदृष्टि दाता हुनुहुन्छ, त्यस्तै स्वयं आफ्नो लागि दिव्य दृष्टि दाता बन्छन्। जसरी भक्तिमार्गमा तीव्र रूपले याद गर्छन् भने साक्षात्कार हुन्छ। आफ्नो मेहनतले मानौं दिव्यदृष्टि दाता बन्छौ। तिमी पनि यादको मेहनतमा रहन्छौ भने धेरै खुशीमा रहन्छौ साक्षात्कार हुँदै रहन्छ। यो सारा दुनियाँ भुलियोस्। मनमनाभव होस्। बाँकी के चाहियो? योगबलबाट फेरि तिमीले आफ्नो शरीर छोडिदिन्छौ। भक्तिमा पनि मेहनत हुन्छ, यसमा पनि मेहनत चाहिन्छ। मेहनतको मार्ग बाबाले धेरै फस्टक्लासको बताउनु हुन्छ। आफूलाई आत्मा सम्झिनाले फेरि देहको भान नै रहँदैन, मानौं बाबा समान बन्छौ साक्षात्कार गर्दै रहने छौ, खुशी पनि धेरै रहन्छ। रिजल्ट सारा पछाडिको गायन गरिएको हो। आफ्नो नाम-रूपबाट पनि अलग हुनुपर्छ भने फेरि अरूको नाम-रूपलाई याद गर्नाले के हालत होला। ज्ञान त धेरै सरल छ। प्राचीन भारतको योग जुन छ, जादु त्यसमा छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ, ब्रह्मज्ञानी पनि यसरी शरीर छोड्छन्। हामी आत्मा हौं, परमात्मामा लीन हुनु छ। लीन कोही हुँदैनन्। हुन् ब्रह्म ज्ञानी। बाबाले देखेका छन्। बस्दा-बस्दै शरीर छोड्छन्। वायुमण्डल धेरै शान्त रहन्छ, सन्नाटा हुन जान्छ। सुनसान पनि उनलाई महसुस हुन्छ जो ज्ञानमार्गमा हुन्छन्, शान्तमा रहन्छन्। बाँकी कति बच्चाहरू त अहिले बच्चै छन्। घरी-घरी गिच्छन्, यसमा धेरै-धेरै गुप्त मेहनत छ। भक्तिमार्गको मेहनत प्रत्यक्ष हुन्छ। माला जप, कोठामा बसेर भक्ति गर। यहाँ त

हिँडदा-डुल्दा तिमी यादमा रहन्छौ। यसले राजाई लिइरहेको छ भन्ने कसैलाई पनि थाहा हुँदैन। योगबाट नै सारा हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ। ज्ञानबाट कहाँ चुक्ता हुन्छ। हिसाब-किताव चुक्ता हुन्छ यादबाट। कर्मभोग यादबाट चुक्ता हुन्छ। यो हो गुप्त। बाबा सबै कुरा गुप्त सिकाउनु हुन्छ। अच्छा।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) मनसा-वाचा-कर्मणा कहिल्यै पनि क्रोध गर्नु छैन। यी तीन झ्यालको धेरै ध्यान राख्नु छ। वाचा अधिक चलाउनु छैन। एक-अर्कालाई दुःख दिनु छैन।

२) ज्ञान र योगमा मस्त रहेर अन्तिम सिन-सिनरी देख्नु छ। आफ्नो वा अरूको नाम-रूपलाई भुलेर म आत्मा हुँ, यस स्मृतिबाट देह भानलाई समाप्त गर्नु छ।

वरदान:- रूहानी ड्रिलको अभ्यासद्वारा फाइनल परीक्षामा पास हुने सदा शक्तिशाली भव जसरी वर्तमान समय अनुसार शरीरको लागि सबै बीमारीहरूको उपचार एक्सरसाइज गर्न सिकाउँछन्। त्यसैगरी आत्मालाई सदा शक्तिशाली बनाउनको लागि रूहानी एक्सरसाइजको अभ्यास चाहिन्छ। चारैतिर जतिसुकै हलचलको वातावरण होस्, आवाजमा रहेर पनि आवाज भन्दा परको स्थितिको अभ्यास गर। मनलाई जहाँ र जति समय स्थित गर्न चाहन्छौ त्यति समय त्यहाँ स्थित गर, तब शक्तिशाली बनेर फाइनल परीक्षामा पास हुन सक्छौ।

स्लोगन:- आफ्नो विकारी स्वभाव-संस्कार र कर्मलाई समर्पण गरिदिनु नै समर्पित हुनु हो।